

Rett forståelse av synd og nåde

Av Jan Lilleby

Vi mennesker har en egen nedarvet mangel, eller «knekk» i vår karakter og bedømmelse av visse begreper som ofte vanskeliggjør en riktig forståelse når vi leser Bibelen. Denne karakter-knekken gjør mer enn bare å virke hemmende på vår forståelse av Guds Ord – denne karakter-knekken er resultatet av fallet i Edens hage, og den er nedarvet fra Adam. Vi vil gjerne forstå, men har store problemer med det; vi vil helst ikke gjøre det onde, men vi makter allikevel ikke å la være å gjøre synd. Paulus' ord fra Romerbrevet 3, 23-24 kommer vi ikke utenom i denne anledning:

«Alle har syndet og står uten ære for Gud – Og de blir rettfærdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Jesus Kristus».

For oss, så er jo forløsningen dette at vi er frelst ved tro, uten gjerninger. Men UTEN TRO er det håpløst. Frelse er bare lovt til den som tror Kristus, og ingen andre!

Derfor er det nødvendig at tingene blir gjennomgått fra forskjellige synsvinkler, og dermed får belyst Bibelens lære begreper rett.

For å hoppe rett uti det, så la oss bruke ett av mange eksempler på hvordan man lett kommer ut av sporet ved ikke å lese tingene i rett sammenheng:

JESU BØNN PÅ KORSET OM AT GUD MÅ TILGI DEM FOR DETTE

Noen år tilbake kom jeg over et skrevet innlegg i et norsk kristen-sionistisk månedsblad, der skribenten framla dette med Jesu korsfestelse på totalt feilaktig måte – slik at hans konklusjon om Jesu bønn ble at Gud tilgav alle jøder den synd det var å korsfeste deres egen Messias konge, flatt, automatisk og betingelsesløst!

Mer meningsløst enn dette kan det jo ikke bli!

Månedsbladet blir jo utgitt med det formål å hvitvaske Israel for all deres krigerske adferd overfor deres naboer, ja – til og med unnskyldte dem for å drepe og terrorisere dem for å kunne stjele til seg mere boplass for deres sionistiske prosjekt. Jesu bønn på korset blir altså (i disse kretser) brukt til å unnskyldte Israel for deres grove synder i nåtid.

Jesu ord lød, Lukas 23, 34:

«...Far forlat dem, for de vet ikke hva de gjør...»

Dersom vi nå tar for oss vers 31, før vi går videre, så ser vi at Jesus ikke mente at deres synder skulle bli flatt og betingelsesløst tilgitt:

«For gjør de slik med det grønne tre, hva skal så skje med det tørre?»

Det grønne tre er Jesus selv, og det tørre det er Israel, som ikke ville tro ham, men som lar ham korsfestes.

Det som skal skje med «det tørre treet» - det finner vi avspeilet i Lukas 13, 6-7 der Jesus rett ut bruker denne lignelsen til å fortelle dem at Israel vil bli HUGGET NED fordi de ikke trodde ham.

I versene før (1-5) ser vi at Jesus advarte dem om ødeleggelse som skulle falle over nasjonen dersom de ikke OMVENDTE SEG FRA DERES VANTRØ, og vers 3 oppsummerer derfor:

«...men hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle omkomme på samme måte». Jesus henviste til Pilatus som hadde drept mange opprørske galileere ikke så lenge før han talte disse ordene.

Jesu advarende ord kom til oppfyllelse i årene 66-70 e. Kr. da Rom knuste Israel som gjensvar på deres langvarige opprør.

Vi finner ikke i Bibelen noe i det hele tatt som gir grunn til å tro at Gud tilgir synder fordi Jesus ba sin bønn på korset for snart to tusen år siden!

For å få sine synder forlatt – i Guds øyne – så må den enkelte synder ta til troen på ham, og på han som han sendte til jord for å sone synder: Jesus Kristus.

Verden der ute, slik den nå måtte fortone seg med deres mange galskaper og kriger og brutalitet, er IKKE automatisk frelst. Verken på grunn av Jesu bønn på korset, eller noen andres bønner.

Frelse kan gis eksklusivt bare dersom en person tar til tro på Jesus Kristus. Og Paulus oppsummerer veldig godt dette i sitt kjente ord i Ef. 2, 8-9 som viser oss kjernen i nådeevangeliet:

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. - Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»

APOSTELGJERNINGENE VISER OSS AT DE BA DEM Å OMVENDE SEG

Etter Jesu død på korset, så ble apostlene utsendt for å forkynne frelse for Israel ved at de måtte da OMVENDE SEG OG LA SEG DØPE. Folk var altså ikke automatisk frelst bare fordi Jesus ba denne bønn på korset. Ja, Gud svarte bønner, men på den måten vi kan lese om i Apostelgjerningene: De skulle få syndene forlatt, den enkelte, dersom han omvendte seg til tro på Jesus. Peters pinsetale viser dette tydelig, Apg. 2, 38:

«...omvend dere, og LA DERE ALLE DØPE på Jesu Kristi navn til SYNDENES FORLATELSE, så skal dere få Den Hellige Ånds gave.»

I Peters annen tale noen måneder etter pinse, i Apg. 3, 26 er det de samme betingelser for frelse:

«Det var til dere (Israel og jødene) Gud først sendte sin tjener, da han oppreiste ham for å velsigne dere når HVER AV DERE OMVENDER SEG fra sine onde gjerninger.»

Til dette historiske bildet av det som hendte med Israel på

grunn av deres vantro, så må jeg nevne at Gud hadde satt en viss tidsfrist for nasjonen til å omvende seg. Denne tidsfristen er de drøyt tretti ekstra årene etter Jesu himmelfart som vi finner dekket ved Apostelgjerningenes historikk.

Denne fristen avdekkes også i Jesu lignelse om det tørre fikentreet i Lukas 13: Vingårdsmannen ber eieren av hagen om å gi dette tørre treet (Israel) ett ekstra år (en ekstra vekst-sesong) slik at han kunne spa opp jorden og tilføre gjødning for å få treet til igjen å bære frukt. Om treet da ennå ikke ville gi frukt, da kunne eieren hugge treet ned!

Det normale året kan lignes med Jesu tid på jord, cirka 33 år, og det ekstra året som bes om for det tørre treet, kan lignes med disse drøyt tretti år en gang til og dermed har vi cirka drøyt seksti år til sammen...og som stemmer med den faktiske tidsrammen i N.T. og historien. Så, dessverre, Israel omvendte seg ikke innen denne tidsrammen som Gud gav dem, og de ble endelig ødelagt og spredt i verden slik vi kan lese i historieboekene.

Deres åndelige fall fra Gud som nasjon kan vi se i Apg. 28, 25-28 der Paulus leser dem den endelige dommen ut fra Jesaja 6 om deres døvhhet, blindhet og uforstand og deres manglende omvendelse så Gud kunne lege nasjonen (gjenopprette nasjonen, se Apg. 1, 6). Deretter sa Paulus at evangeliet var nå sendt til hedningene, OG DE SKAL HØRE (i motsetning til Israel som ikke ville verken se eller høre eller forstå). Menighetens tidshusholdning begynte fra den dag da Paulus erklærte denne dommen mot de vantro lederne i Rom – det var omkring år 62-63. Like etter finner vi at Paulus skrev Efeserbrevet og Kolosserbrevet, de eneste lærebrev for menighetens nådeevangelium, og som vi holder oss til den dag i dag.

Det Israel vi har for oss i vår tid, er altså ikke en nasjon der alle jøder er frelst (det sies at det er omkring 12-15 000 messianske Jesus-troende jøder i landet) – for bare Jesus-troende mennesker er frelst. Men kristen-sionismen liker å framstille det som om Israel i Guds øyne er en nasjon frelst og under hans velsignelse. Dette er, som vi skjønner, helt feil og det krasjer med Bibelens ord fullstendig.

Bare én ting kan redde et menneske fra synden og fortapelsen: Troen på Jesus Kristus!

FORSTÅElsen AV FORHOLDET MELLom NÅDEN OG SYNDEN

Dermed kommer vi til de spørsmål som de aller fleste kristne mennesker er opptatt av.

Er jeg trygg i frelsen og kommer til himmelen? Kan noe ødelegge for meg slik at jeg går glipp av frelsen? Og liknende problemstillinger.

I hele Bibelen ser vi framstilt store deler av Guds karakter – hva Gud aksepterer og ikke aksepterer, og vi ser hvordan han handlet med folk i gamle tider.

Tar Gud hensyn til om hvorvidt et menneske har store

kvanta med synder på samvittigheten eller bare noe få enkle hverdagssynder?

Er det slik at dersom du overskrider en viss mengde synd, ja da er alt håp ute?

La meg skynde meg med noen tips her.

Dersom du er en ikke-troende, men du har bare begått – utrolig nok – én eneste synd i livet..og dette virker jo unektelig bagatellmessig, så kan jeg si at du ikke vil gå fortapt for frelsen fordi du hadde én synd på samvittigheten, - det er slik med Gud Herren at om du så IKKE HADDE SYNDET EN ENESTE GANG, så ville du allikevel gå fortapt dersom du stod uten troen på Jesus Kristus, nå som Kristus jo er blitt forkynt i hele verden i hundrevis av år. Ordet jeg siterte ovenfor fra Rom. 3, 23-24 om at ALLE har syndet...hen speiler på erkesynden som Adam begikk i Edens hage, og ved Adam har synden trengt igjennom til ALLE mennesker...*alle har syndet og står uten ære innfor Gud.*

Det er IKKE den ene lille, eventuelt store, synden som sender et menneske i fortapelsen, men det er altså slik at vi alle ER FØDT SYNDERE på grunn av nedarving etter Adam og Eva.

Vi går eventuelt fortapt fordi vår faktiske status er syndere, og ikke fordi vi gjør en eller annen synd.

De tidlige Wesleyanere (metodistene i England) var dessverre kommet inn i en veldig farlig misforståelse av Bibelens ord, og de forkynte det som vi i ettertid kaller for «Sinless Perfection» som et krav fra Gud for å bli frelst. Vi måtte altså hele tiden utrydde synd av våre liv, nesten til det helt vanvittige. Alle mulige ting var synd, ja det lar seg ikke gjøre å nevne alt dette her. Heldigvis ble deler av denne bevegelsen reformert noe og man tok seg ut av denne misforståelsen.

Vi mennesker er altså syndere av natur og legning og sinn. Vi makter rett og slett ikke å fjerne synden fra våre liv, det er helt umulig.

Derfor ordnet Gud det slik idet han sendte Jesus Kristus til jord, at all synd både i fortid, nåtid og framtid ble lagt på ham og korsfestet og fjernet. For oss som tror på Kristus så har ikke synden lenger noen innvirkning/makt som kunne fjerne oss fra Gud og frelsen!

Det er bare én faktor som kan gjøre at vi kunne gå glipp av frelsen: Dersom vi utvunget på egen hånd velger å avsi oss og ta full avstand fra kristentroen. Altså, man går imot Gud, og erklærer seg herved å være en såkalt ateist.

Men vi kan aldri miste frelsen på grunn av at vi gjør feilgrep som ikke er viljesbestemt av oss (hvor vi med vilje velger å synde mot Gud i sinne).

Livet er bestrødd med feilgrep: Vi blir sinte og havner i kringel og uenigheter, vi lyver for å unnsnippe visse vanærende avsløringer, vi kommer i skade for å dytte andre ut for selv å ta dennes plass, ja det er ingen ende på alt vi mennesker havner uti på grunn av at vi lider av karaktermangel etter fallet i Edens hage. Hvis vi

skulle dømmes fortaapt fordi vi kan ha vulgære tanker og slikt, ja da vil intet menneske bli frelst! Ingen makter å prestere et fullkomment dagligliv, ei heller ha bare fullkomne tanker i sinnet...det er noe vi er låst inne med på grunn av at vi er *syndere av natur*.

Jesu død for våre synder beskrives av Paulus som en helt fabelaktig velgjerning mot oss, idet Gud ved dette faktisk anser oss å ha blitt fullkommengjort og skikket for himmelen allerede mens vi er her nede på den syndefulle jord. Les bare:

Ef. 5, 27: «..slik at han kunne stille menigheten framfor seg i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, **men at den kunne være hellig og ulastelig.**»

Kol. 1, 13, 22: «Han er den som fridde oss ut av mørkets makt **og satte oss over i sin elskede Sønnns rike.** - ...Gud nå (har) forlikt med seg selv ved hans (Kristi) kjøds legeme ved døden, **for å stille dere fram hellige og ulastelige og USTRAFFELIGE for sitt åsyn.**»

(Jeg anbefaler leseren å lese min artikkel om Kolosserbrevet!)

Dersom Gud, ved at du er i troen på Jesus Kristus, har *tilregnet deg egenskaper* du ikke tidligere hadde, da er det disse nye egenskapene vi skal forholde oss til idet vi forholder oss til evangeliets frelse og nåde. Gud har allerede satt oss innfor seg som ustraffelige (ergo så finnes ikke synd å straffes for, selv om synd finnes!) Vi anses av Gud som helt ulastelige og helliget for ham i Kristus.

Vi beskrives som slike troende – av bare nåde – som alt er satt over i Jesu Kristi himmelske rike rent posisjonelt. Det bare gjenstår at Ef. 4, 30 slår inn: *Forløsningens dag*, den dagen da vi alle entrer himmelen og får se og oppleve fysisk det vi bare kunne tro på her nede, uten først å ha sett det. Den dagen kommer snart.

BALANSEN MELLOM NÅDEN OG SYNDEN

Paulus, han som ble sendt av Gud som hedningenes apostel, altså vår sjefslærer i troen og evangeliet, han gir oss en *balansevekt* til de gloriøse superlativene jeg nettopp siterte ovenfor. Joda, vi er virkelig regnet som ulastelige for Gud, og vi er ustraffelige og vi er hellige i Herrens øyne.

Men for at vi ikke skal tippe over i et sanseløst overmot og bare gi blaffen i all moral fordi nåden jo har frelst oss, så minner han oss på Guds vegne at visse ting må vi ta hensyn til i våre liv og livsførsel.

Kol. 3 og 4, likeså Ef. 5, er spekket med tydelige formaninger mot et uvørent liv og tvilsom moral.

Kol. 3, 5-6: «Så død da deres jordiske lemmer: Utukt, urenhet, syndig lidenskap, ond lyst og pengegriskhet, som er avgudsdyrkelse. – På grunn av disse ting kommer **GUDS VREDE OVER VANTROENS BARN.**» Les resten av Kol. 3 og få med deg apostelens *sindige formaninger*.

Både Efeserbrevet og Kolosserbrevet er altså spekket med «balansevekter» som skal hjelpe oss og ikke utnytte nåden som en unnskyldning til rått å kaste oss ut i synde-livet!

Det framgår tydelig hos Paulus at dersom man driver med slikt, så har man egentlig forlatt troen! Det er en handling som forteller at vedkommende har forkastet troen, og han vil gå fortapt om denne livstilen blir opprettholdt. Det er helt sikkert. Det er vanskelig å tolke Paulus sine ord på noen annen måte.

Uttrykket «..så død da deres jordiske lemmer» er i betydningen: La ikke disse kjødelige svakhetene, tilbøyelighetene, lystene, få fritt spillerom – stå dette imot og vær en fiende av synd selv om vi aldri klarer å leve uten å gjøre synd.

ABRAHAMS UTSAGN OM GUDS KARAKTER

Når vi leser om Abraham idet han forhandlet med Herren om synderne i Sodoma, så lærer vi om Guds karakter. Sodoma og Gomorra ble ødelagt av ild som falt på dem, og det er tydelig at hovedårsaken var at deres homofile adferd og brutalitet hadde tatt overmål, og Gud måtte ødelegge dem. Det er 1. Mos. 18, 20 som gir oss utgangspunktet:

«Og Herren sa: Klageropet over Sodoma og Gomorra er sannelig stort, og deres synd er sannelig umåtelig svær.»

I fra vers 23 ser vi at Abraham begynner og «overtale» Herren:

«Vil du da rive bort den rettferdige sammen med den ugudelige?»

Og så begynner en nedadgående kurve innfor Herren, der Abraham får hans besyv om at han ikke vil ødelegge dem dersom det fantes 50 rettferdige der, - ja, helt ned til så få som bare 10 rettferdige (vers 32).

Men det fantes ikke ti rettferdige der, og Gud lot byene ødelegges – se 1. Mos. 19. Engler førte Lot og hans familie ut av Sodoma, og de gav Lot tillatelse til å flykte til en liten by som fikk navnet Soar.

Dermed ser vi at overvekten av ugudelige syndere var så stor at Gud ikke sparte byen bare for Lots skyld. Nei, han tok i stedet Lot og familien ut av byen, for så å ødelegge dem alle...synden var så overvektig at fast besluttet dom ble utført!

Her ser vi at Gud FRELSTE DE SOM TRODDE, altså Lot og hans familie, mens han ødela dem som ikke trodde – men som hadde overgitt seg til unevnelig synd og ugudelighet, ja likefrem kriminell og voldelig framferd. Vi ser i vers 4-5 at byens menn samlet seg utenfor Lots hus og ba ham utlevere sine to gjester, slik at «...vi kan ha omgang med dem..». De var homofile voldtekstmenn, en hel gjeng. Bare Lot visste at de to gjestene var engler sendt av Gud.

I Judas' brev leser vi om hendelsen: (v. 7-8) - han omtaler Guds dømmende karakter overfor grov synd -

«..likesom Sodoma og Gomorra og byene der omkring, som på samme måten som disse drev hor og gikk etter fremmed kjød,

og nå ligger som eksempel for våre øyne og lider straffen i en evig ild. □□ – Likevel gjør nå disse mennesker det samme. De går i drømme, de gjør kjødet urent, de forakter herredømme og spotter høye åndemakter.»

I vers 16 vises den ugudelige syndige holdning hos□□ disse: «De er slike som knurrer og klager□□ over sin skjebne, enda de farer fram etter sine lyster. Deres munn taler store ord (de skryter av sine synder og tilbøyeligheter), mens de smigrer folk for vinnings skyld.»

Har Gud forandret sin karakter og holdning til synd og verdens ugudelighet i tidene? □□ Nei, absolutt ikke. □□ Gud gir nåde og frelse til den troende synder som gjør det han kan for å avstå fra utpreget synd, - helt i samsvar med Paulus sine formaninger jeg siterte – men på den andre siden av skalaen, så kommer Guds brennende□□ dømmende vrede□□ over alle ugudelige, spottende, skrytende vantro mennesker, som□□ i deres□□ **overmot skryter av sin□□ syndige legning□□** og holdninger.

Sånn har det alltid vært, og dette går ikke Gud tilbake på. Det er av denne grunn at Paulus kommer med sin «balansevekt» i Efeserbrevet og Kolosserbrevet – og ber oss å□□ *drepe kjødets legeme med dets syndige tilbøyeligheter,*□□ enda han allerede har fortalt oss at vi alt er frelst og gjort ulastelige innfor Gud på grunn av troen på Jesus Kristus!□□ Det er bare å forstå retorikken som Paulus i sin□□ tid□□ brukte da han utla for oss Guds frelses-evangelium.

JONAS SITT UTSAGN OM GUDS KARAKTER

Etter at Jonas hadde blitt spydd på land av sjødyret (Jonas 2, 11) – så lød han Guds kall og gikk til Ninive og forkynte dom dersom ikke de omvendte seg, og de fikk 40 dagers frist til dette. Jonas 3, 10:□□ «Da nå Gud så det de gjorde, at de vendte om fra sin onde vei, da angret han det onde han hadde sagt at han ville gjøre mot dem. Og han gjorde det ikke.»

Det utrolige i denne historien er at Jonas ble skikkelig forarget over at Gud ikke ødela byen! Jonas 4, 2 sier mye om Guds karakter:

«...for jeg visste at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig□□ og rik på miskunn, så du angret det onde.»

Legg allikevel merke til at vi ikke bare får servert «den lyse siden» av Gud, men også den□□ mørke, der Gud kan bli vred og ta til dom og ødeleggelse mot dem□□ han er vred på.□

Krefter innen kristenheten kjører hardt på at Gud er□□ **«bare nådig og barmhjertig og tilgir alle ting...så det er ikke så farlig om man inngår ekteskap med samme kjønn...bare det er ekte kjærlighet»**□□ - de velger å overse den klare formaning og rettledning som Bibelen har gitt imot□□ all□□ type synd, det være seg i forhold til□□ heterofile□□ eller homofile forhold. Men Bibelen framstiller homofile forhold som slikt som□□ særdeles□□ er imot Guds vilje og orden for oss mennesker.□□ Det er rett og slett□□ grov□□ synd og det blir fordømt i Bibelen.□□ Det bryter imot Guds skaperorden, og Gud tar dette så alvorlig at Bibelen er bestrødd med mange

advarsler mot slik adferd og livsstil.

Hva gjelder mennesker ute i verden, altså ikke-kristne personer, så kan ikke undertegnede bry seg med deres private liv – hetero eller homo. Jeg har ingen myndighet til og «arrestere» noen for det ene eller andre. Jeg legger meg ikke opp i andres private anliggender. Jeg er uenig i at homo er bibelsk aksepterbart, for Bibelen sier imot dette og fordømmer slikt. Den fordømmer også – på lik linje – utroskap i heterofile forhold. Bibelen fordømmer pengekjærlighet, tyveri, mord, bespottelse, ja en lang, lang liste med typesynder. Man kan ha en homofil legning, ja, og være frelst ved tro på Kristus; men man kan ikke la dette omsettes til praksis slik at det blir ens livsstil. Da har man forlatt troen og dens rettferdiggjørende kraft. J.fr. mine sitater fra Kolosserne ovenfor.

Men så sant noen står fram og mener de er i kristen tro og dermed frelste mennesker, da må Bibelen være det avgjørende ord i enhver sak av moralsk karakter. Hvis Bibelen sier NEI, så kan ikke vi mennesker si JA og hevde at det er vi som nå bestemmer og avgjør om rett eller galt.

Rom. 1, 21-28 er en uforanderlig bibeltekst om seksuell moral og hva som behager og ikke behager Gud Herren. Det er utrolig at prester og predikanter våger å lukke øynene for disse formaningene fra apostelen Paulus!

SYND OG NÅDE I VÅR TIDSHUSHOLDNING

Paulus lærer i Ef. 3, 1-2 at han ble gitt å etablere tidshusholdningen med den frie nådefrelsen, og det ble gitt ham ved en åpenbaring fra Gud:

«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger, - så sant dere har hørt om HUSHOLDNINGEN MED DEN GUDS NÅDE som er meg gitt for dere.» (se også vers 3-9).

Dette peker utvilsomt hen til at hele den tiden da menigheten finnes, er en tid der Guds nådefrelse er rådende. Underforstått, Gud utfører ingen doms-handlinger i denne perioden overhodet.

Sodoma med sin ild-dom, eller før dette – Noas vannflom, og andre doms handlinger utført av Gud i historien, vil ikke gjentas i noen form i denne tiden med nådeevangeliet. Men den dagen da menighetens tid er over, idet Gud sender Den store Trengsel over Israel (som vist i Åpenbaringsboken, etc) – da er det slutt på denne form for nåde. Da begynner Gud igjen med å slå ned på grov synd.

At Gud ikke tar affære og utrydder alle ugudelige i vår tid som spotter og forbanner Jesus Kristus og utfordrer Herren ved deres provoserende synder, skyldes nettopp dette at Gud i sitt program ikke har gitt plass for slike inngrep mens menigheten forkynner nådeevangeliet for verden. Det bare er slik.

I vår tid er det Paulus sin lære og formaningsrekker som ble nedskrevet i Efeserne og Kolosserne som er grunnlaget for

hvordan det har seg med synd og nåde i vår tid. Kristus utsendte Paulus (Apg. 9, 15) til oss med nådeevangeliet, og det viser seg at verden tok imot dette og trodde! ☐☐ Paulus sin egen profeti i Apg. 28, 28 er allerede oppfylt: «Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre (underforstått: høre og tro det)».